

De Kramer en de Slang.

Er was eens eene slang, die zóó boosaardig was, dat menschen en dieren, ja zelfs de andere slangen haar angstvallig vermeden. Een oude hut, te midden der heide gelegen, verstreckte haar tot verblijfplaats. De deur dier hut bleef winter en zomer gesloten, want de laatste bewoner, voor hij heenging, had haar toegetrokken, en de slang, hoe slim en sterk ook, was er nooit in geslaagd het verroeste slot te doen afspringen. Maar de stormwinden hadden sinds lang de ruiten van het venster stukgeram-meld, en het was langs die opening dat de slang zonder veel moeite uit en in hare schuilplaats kroop.

Op zekeren heeten zomerdag brak er een vreeselijk onwe-der over de streek los. Het booze dier, toen het de lucht zag be-trekken, was in de hut gevluht en lag daar opgerold en den kop onder hare kronkels verborgen om de bliksems niet te zien.

De onweersbui naderde zeer snel. Bliksemflitsen doorklief-den het zwerk en de donder ratelde zonder poozen. Plotseling kraakte er een slag zóó hevig, dat de slang van schrik ineenkromp en dacht dat het met haar gedaan was.

De bliksem was op de hut gevallen en had deze aan de vier hoeken in brand gestoken.

Even snel als het opgekomen was, dreef het onweder weg. Weldra scheen de zon weer helder en deden hare warme stralen het doorweekte heidezand opdrogen.

Maar de hut brandde intusschen langzaam voort. De slang, die steeds met den kop onder hare dichte kronkels lag en niets hoorde en niets zag, werd eindelijk door de toenemende hitte uit haren staat van verdooving gewekt. Zij siste van schrik toen zij zag wat er om haar heen gebeurde, en kroop nu hier, dan daar om eene opening te vinden, langswaar zij kon ontkomen. Het vuur en de rook dreven haar echter telkens terug naar het midden der hut.

Terwijl zij daar in doodsangst te kronkelen lag, herdacht zij haar misdadig verleden en zwoer zich te beteren, zoo zij door iemand gered werd.

* * *

Den stok in de hand en de mars op den rug ging een kramer over het heidepad om zich naar het naaste dorpte begeven, waar het kermis was. Toen hij de brandende hut in het oog kreeg versnelde hij den stap om te gaan helpen; het was de eerste maal dat hij de streek bezocht, hij wist niets van de booze slang, en beeldde zich in dat de hut door menschen bewoond was.

Hij naderde het uitgebrande raam en keek door de opening naar binnen. Het ondieer bemerkte hem aanstonds en siste :

— O mensch, heb medelijden met mij, arme slang, en red mij uit dezen schrikkelijken vuurpoel !

De kramer was een brave vent.

— Ik zal mijn best doen, sprak hij.

— Spoed u, lieve kramer, bad de slang, want het dak kan ieder oogenblik op mij neerstorten !

De man greep zijn langen stok stevig bij het uiteinde vast en stak hem, zoo ver hij kon naar binnen.

— Klim op langs mijn staf, riep hij.

De slang gleed langs den stok omhoog, geraakte buiten het raam, doch kronkelde verder om den arm van den kramer. Deze slaakte plotseling een kreet van schrik, want zie, het ondieer had zich bliksemsnel om zijnen hals geslingerd en neep met onweerstaanbare kracht zijne kronkels dichtertoe.

— Wat doet ge toch ? kreet de man. Ik ben bijna versmacht !

— Ik weet dat wel, schuifelde de slang.

— Laat mij los, ik smEEK er u om !

— U loslaten ? Neen, man, want ik ga u dooden !

— Mij dooden, nadat ik u het leven gered heb ?

— Verwonderd u dat ? Weet gij dan niet, domme mensch, dat het goede altijd met kwaad beloond wordt ! Zóó is de algemeene wet !

— Neen, slang, dat is uwe meening maar, de uwe alleen ! De wereld is zoo boos niet als gij wel denkt !

— Zooals ik denk, denkt al wat leeft, verklaarde het ondieer.

— Ach neen ! bracht de arme kramer uit. Laat mij eerst drie wezens ondervragen. Zoo zij alle drie u gelijk geven, zal ik gelaten sterven !

De slang, die er behagen in vond den ongelukkige te plagen, verklaarde vrede te hebben met zijn voorstel.

— Op weg dan, schuifelde zij, en kies de besten ! Hun oordeel ken ik van te voren.

Met de slang om den hals sukkelde de kramer over de heide naar een naburig bosch. Hij bleef staan bij eene koele bron, die zachtjes tusschen de struiken heur murmelend liedje zong.

— O lieve bronne, riep de kramer, wees gij hier rechter ! Ik heb deze slang het leven gered, en zij beweert dat zij nu het recht heeft mij te dooden ! Spreek, is het waar dat dankbaarheid op aarde niet bestaat, en dat het goede steeds met kwaad geloond wordt ?

— Die vraag, o mensch, is gek en dwaas, antwoordde de bron. Dankbaarheid is iets wat men bij menschen en dieren niet moet zoeken.

— Hoe weet gij dat, bron ?

— Hoe ik dat weet ? Nooit heb ik anders ondervonden ! Ik help de menschen met mijn nat ; wanneer zij bij heete zomerdagen afgemat hier komen rusten, schenk ik hun klaar water om hunnen dorst te lesschen en bezorg hun zelfs een frisch bad. Hoe beloonen zij mijnen liefdedienst ? Zij vertrappen de bloempjes welke mijne boorden versieren en werpen steenen en vuil in mijn water om het te bezoedelen ! Ik deed altoos goed, maar 't werd mij steeds met kwaad vergolden !

— Dat is één ! riep toen de slang op schamperen toon. En om de bron, die haar dienst bewezen had, te beloonen, spooog zij heur giftig speeksel in het heldere water.

De arme kramer sukkelde voort tot bij een denneboom, welke zich fier en statig aan den zoom van het bosch verhief.

— Goede boom, sprak de man, wees gij rechter tusschen de slang en mij.

— Verklaar mij de oorzaak van het geschil, antwoordde de boom.

De kramer vertelde hem wat hij te voren reeds aan de bron verteld had.

Toen hij gedaan had, schudde de boom grimmig zijne donkere kruin en zei :

— Ondank is 's werelds loon !

— Gij ook verklaart u tegen mij ? riep de kramer ontsteld.

— Tegen u ? neen, mensch ! Ik zeg enkel de waarheid ! En ik ga u dadelijk de zaak bewijzen ! Als 's zomers de zon hare brandende stralen nederschiet, dan verleenen wij den mensch ons lommer ! In den Winter schenken wij hem onze dorre takken om in zijnen haard een helder vuur te ontsteken, dat hem verwarmt, en waarop hij zijne spijzen kan koken. Hoe beloont hij ons voor die diensten ? De woestaard rukt onze levende takken af en hakt ons met bijlslagen om ! Kunt gij zulks dankbaarheid noemen ? Ik niet !

— Dat is twee ! schuifelde de slang en wrong vol booze vreugd hare kronkels vaster om den hals van heur slachtoffer.

— Neen, neen ! Nog niet ! kreunde de kramer. De derde proef moet nog genomen worden !

— Ik weet het wel, antwoordde de slang. Het was enkel eene voorproef van het plezier, dat ik straks zal genieten, als ik u wurg ! Zoo ge ditmaal eens een dier aanspraak ?

— Ik wil wel, zuchtte de man.

— Zie, daar loopt er juist een, ging de slang voort. Herkent ge 't niet ? Ik wel : 't is Rein de Vos ! Spreek hem aan !

— Helaas, moet die hoenderdief over de zaak beslissen ? kermde de kramer. Dan ben ik zeker verloren !

— Komaan, maak het kort, siste de slang, want ik word ongeduldig !

De ongelukkige verzamelde al zijnen moed en riep zoo luid hij kon :

— Heer Vos, ik wou u gaarne spreken !

De Vos had echter de slang bemerkt ; daar hij bang voor haar was, riep hij terug :

— Ik wil naar u luisteren, op voorwaarde dat gij geen stap dichter komt !

— Zijt gij bang, Rein ? vraagde de slang spottend.

— Bang ? Neen ! Maar ik wil niet dat men van mij denke, dat ik doof ben !

De kramer legde toen de zaak weer bloot. De vos zette een verbaasd gezicht en riep tot de slang :

— Wel, wel ! Bij mijn staart ! Ik kan niet gelooven dat die man u uit uwe brandende hut gered heeft !

— En toch is het de zuivere waarheid, verzekerde de slang.

— Ik kan mij niet voorstellen op welke manier hij dit zou gedaan hebben zonder zich zelven te branden ! Ge wilt mij wat wijs maken !

En toen wilde de slang in 't lang en in 't breed vertellen hoe de redding gebeurd was, maar de vos onderbrak haar al spoedig en riep :

— Neen, neen ! Al dien uitleg kan ik wel missen ! Doe het mij even voor, dat is veel duidelijker !

De kramer sloeg er duchtig op los (bladz. 41)

Het serpent gebod den kramer zijnen stok uit te steken, ontrolde zich en gleed kronkelend langs den stok tot op den grond.

— Geloofst gij het nu, vos ? vraagde de slang.

— Gewis !

— En wat hebt gij thans den kramer te zeggen ?

— Och, sprak Rein, ik moet hem zeggen, dat ik overtuigd ben dat hij u het leven gered heeft. Maar ik moet er bijvoegen, dat ik hem voor een domoor houd, zoo hij van de gelegenheid geen gebruik maakt om u met zijn knuppel den kop te verbrijzelen !

De kramer volgde dadelijk den gegeven raad. Eer de slang den tijd had om zich te weer te stellen, sloeg de man er zoo duchtig op los, dat hij haar de ruggegraat verbrijzelde.

Toen het ondiep gedood was, bedankte de kramer zijnen redder.

— Heer Vos, sprak hij, ik heb u altijd aanzien als de grootste deugniet onder de dieren, als een roover zonder hart, zonder geweten ! Ik beken nu echter dat ik mij deerlijk vergist heb !

De vos begon te lachen en antwoordde :

— Brave vent, gij hebt u niet vergist ! Ik ben inderdaad een roover zonder hart, zonder geweten !...

— Maar gij hebt mij toch gered !

— Jawel, maar het gebeurde niet uit medelijden met u. Ik ben altijd bang geweest voor de slang ! Zoo ik u geholpen heb, was het omdat ik er voor mij zelve profijt in zag, want nu kan zij mij ook niet meer bijten !

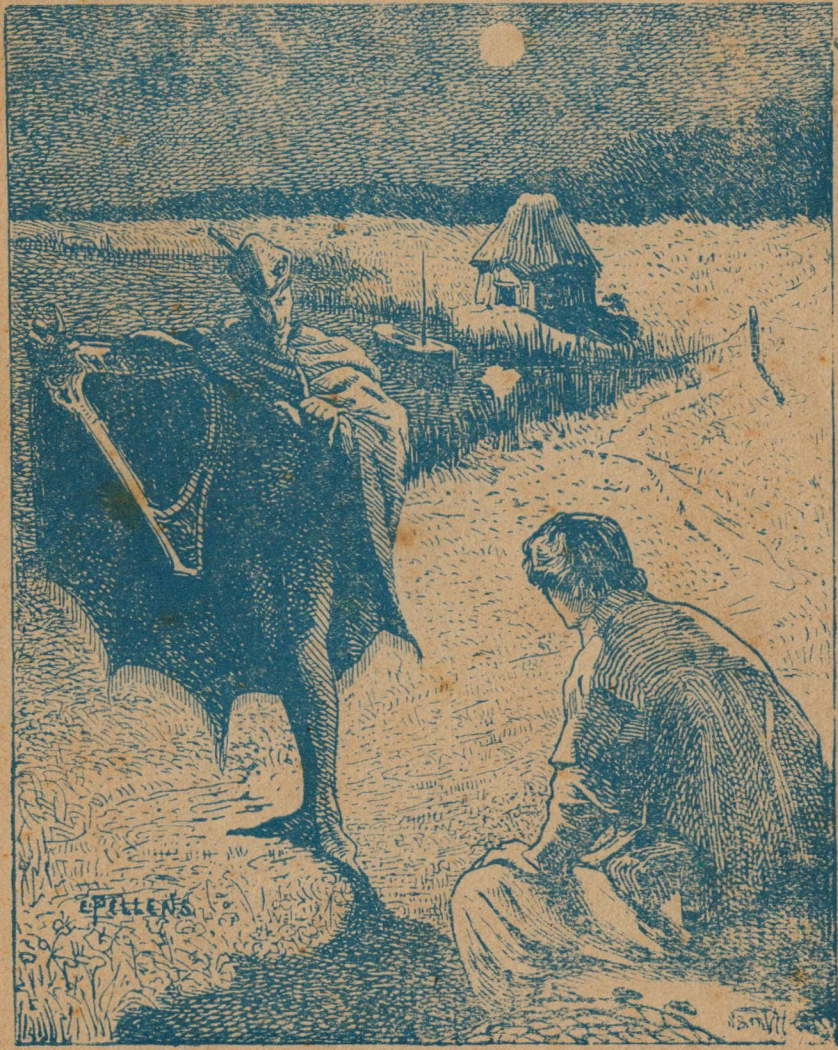
Het goede wordt gewoonlijk niet gedaan omdat het goed is, maar wel omdat men er op de eene of andere wijze belang bij heeft !... Dag, kramer !

Constant De Kinder

HEIST OP JOUW LEVEN

De Wonderlier

en andere verhalen

L. Opdebeek a Uitgever a Antwerpen

CONSTANT DE KINDER

DE WONDERLIJER

EN ANDERE VERHALEN

VERTELLINGEN ROND DEN HAARD

Pentekeningen van Edw. PELLENS

NIEUWE DRUK

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

1926

INHOUD.

De Wonderlier	6
Vrouw Pest.	18
Booze Klaar.	24
De Kramer en de Slang	36
De Koning en de Ezel	42
